

Miroslava Pártlová, *Španělská ústava z roku 1978*, České Budějovice 2011, 60 s. (bakalářská práce Ústavu romanistiky FF JU).

Posudek vedoucího bakalářské práce

Miroslava Pártlová si ve své bakalářské práci kladla za prvotní cíl, analýzu španělské ústavy z roku 1978. Tento krok však nebylo možné učinit bez bližší znalosti ústavního vývoje země. První a zároveň také nejobsáhlejší část bakalářské práce (s. 9-38) Miroslavy Pártlové nás proto seznamuje s jednotlivými ústavními dokumenty, jež předcházely vydání španělské konstituce z roku 1978, počínaje slavnou cádizskou ústavou z roku 1812, která se stala základní inspirací nejen ostatním španělským ústavám, nýbrž i konstitucím celé řady dalších státních útvarů oblasti západního středomoří. Při hodnocení jednotlivých ústavních dokumentů, jimiž se v průběhu 19. - 20. století řídil španělský stát, bere Miroslava Pártlová v potaz především politické a společenské okolnosti, za kterých tyto písemnosti vznikaly. Takový postup lze jistě uvítat. Druhá část práce (s. 38-51) pak nejprve přináší letmý pohled na tzv. *Leyes Fundamentales*, jimiž se řídilo Španělsko v době Frankovy diktatury a v tzv. přechodovém období, jež bývá vymezeno caudillovou smrtí a právě vydáním ústavy z roku 1978. Ta je pak následně podrobně analyzována. Je jen škoda, že se autorka nepokusila o častější komparaci stávajícího textu ústavy s konstitucí druhé španělské republiky z roku 1931. V poslední kapitole (s. 51-54) se autorka práce pokusila přiblížit současné politické návrhy na změnu ústavy a její nejproblematictější body. Alespoň to tedy ohlašuje v úvodu bakalářské práce (s. 7).

Bohužel právě tato část předloženého textu se jeví jako nejslabší, a to hned z několika důvodů. Předně je třeba zmínit její stručnost, díky níž celá kapitola působí v porovnání s ostatními jako neplnohodnotný apendix. Ze všech politických diskuzí, které se v současnosti vedou za účelem novelizace stávající ústavy, pak Miroslava Pártlová zmiňuje pouze debatu o autonomním statutu Katalánska a legalizaci potratů. Přestože je jasné, že autorka nemohla ve své práci postihnout veškeré problematické body stávající konstituce, jistě by bylo třeba uvést mnohem více případů, abychom mohli mluvit o reprezentativním vzorku, z něhož si lze udělat představu o tom, s jakými výhradami je stávající ústava ve Španělsku přijímána.

Dílčí připomínky mám rovněž ke struktuře textu. Především se mi nezdá šťastné zařazení textu o zákonech frankistické éry do druhé kapitoly práce. Dle mého pohledu by bylo mnohem vhodnější připojit zmiňovanou část k první kapitole, v níž autorka podává přehled o

předchůdcích stávající ústavy z roku 1978. Obdobně mám výhrady i k velkému počtu podkapitol.

Rád bych naopak vyzdvihl jazykovou stránku textu i její heuristický záběr. Bakalářská práce Miroslavy Pártlové je psaná velmi pěknou češtinou a až na malé výjimky (např. s. 20, s. 51) neobsahuje gramatické chyby. Velice dobrá je také autorčina práce s literaturou. Během koncipování svého textu se Miroslava Pártlová opírala jak o analytické studie a syntézy českých autorů, tak i o základní díla španělských badatelů.

Závěrem: Bakalářskou práci Miroslavy Pártlové považuji za zdařilou. Doporučuji ji k obhajobě, avšak vzhledem k naznačeným připomínkám ji navrhuji klasifikovat stupněm „*velmi dobře*“.

České Budějovice 13. 1. 2011

Mgr. Pavel Marek, Ph.D.